

Drahí bratia a sestry, dnešná liturgia nám navonok dosť pripomína pohrebnú slávnosť. Hudba je trochu pomalá, nápevy smutné. Ale dnešná spomienka nechce prinášať do našich srdc smútok, ale nádej.

Dnešné čítania nehovoria nič o smútku. Jób v prvom čítaní vyznáva, že jeho jedinou nádejou je Boh. A pritom dobre vieme, čo všetko na neho dopustil. Jób postupne stratil majetok, rodinu, priateľov, zdravie. Stal sa žobrákom, ktorému sa ostaní vysmievali alebo naňho poukazovali ako na hriešnika.

Jeho stav sa podobal dušiam v očistci. Po smrti im nezostáva nič. Milovali a stále milujú Boha, ale nie sú natoľko čisté, aby mohli predstúpiť pred jeho tvár. Sami poznáme ten pocit, keď príde niekto dôležitý na návštevu a nájde nás špinavých v pracovnom odevu. Hneď sa utekáme umyť a prezliecť. Alebo keď máme ísť k niekomu dôležitému, snažíme sa vystrojiť, byť čistý, pekne vyzerať, voňať. Podobne je to aj s dušami v očistci. Majú predstúpiť pred najláskavejšiu a najkrajšiu tvár, chcú byť Bohu lúbeznou vôňou. Preto sú ochotné podstúpiť bolestné očistenie, krátky proces, ktorý im prinesie večnú radosť. Duše veria a dúfajú ako Jób, že ich Vykupiteľ

nesklame a hneď ako budú čisté ich vezme k sebe. Ved' miesta, ako to sľúbil Ježiš apoštolom pred svojím umučením, sú už pre nich pripravené. Treba ich len zaujať.

Predpokladám, že už väčšina z nás zažila bolestnú skúsenosť straty blízkej osoby. Popierať, že dnešný deň má súvis aj so smútkom, by bolo klamom. Nejde tu však o zdrvujúci smútok. Dnešná spomienka v nás chvíľami vzbudzuje akúsi clivotu. Keď si spomíname na krásne chvíle strávené s teraz už nebohým manželom, manželkou, priateľom, bratom. Vtedy sa nám tisnú do očí slzy. Títo ľudia, ktorých sme mali a stále máme radi, nám jednoducho chýbajú. Tu slzy netreba potláčať, ale ani sa v nich utopiť. Práve dnešná, ale i každá iná modlitba za zosnulých sprostredkúva naše spoločné stretnutie. Je to ako dobročinná SMS-ka do neba. Poteší obe strany a pomôže im. A na druhej strane máme nádej, že našim je už ozaj lepšie, ak sú tam, kde niet nijakej bolesti.

V jednej dedinke blízko Mníchova žil starý manželský pár. Nemali sa práve najlepšie, ale ten drobný majetok, dobre vychované deti a vzájomná podpora im boli dostatočným potešením. No životná cesta dedka sa po náhlej chorobe skončila. Babka ostala sama. Jediné, čo mohla pre svoju potechu urobiť, bolo modliť sa za neho. Lenže s modlitbou si stále viac uvedomovala, že je sama a manžel jej veľmi chýba. Začala pomaly chradnúť. Až raz v noci, asi osem mesiacov po manželovej smrti, mala zaujímavý a veľmi živý sen. Prišiel za ňou zosnulý manžel, celý vysmiaty a taký mladý, ako si ho pamätala v deň sobáša. Pekne ju pozdravil: „Ahoj Helenka. Ďakujem ti, že si za mňa toľko modlila. Nebolo mi ľahké nechať ťa tu samú a aj prejsť očistcom bolo namáhavé. Ale vedel som, že ma sprevádzaš modlitbou a že Ten, ktorý ma povolal, ma už čaká s otvorenou náručou. Preto ťa prosím, už neplač. Teš sa, lebo idem do neba. A vedz, že Bohu poviem, aký veľký dar mi v tebe dal. Chvíľu tu ešte vydrž sama. Potom už budeme naveky spolu.“ Babka sa ráno prebudila v dobrej nálade a spokojnosti. Nikdy ju už neprepadol smútok, aj keď chvíľami si želala mať manžela pri sebe. Po ôsmich rokoch zomrela. A že je jej dobre svedčil aj úsmev, s ktorým naposledy zavrela oči.

Drahí bratia a sestry, včera bola slávnosť všetkých svätých. Dnes si spomíname na zosnulých. Verím, že pre mnohých z nich to už nie je treba. Oni mali sviatok včera. A tí, na ktorých si spomíname toho roku, budeme budúci rok oslavovať s ostatnými svätými 1. novembra. Ale my sa neprestaňme modliť. Tí, čo sú už v nebi, sa modlia spolu s nami, aby všetci duše z očistca boli čím skôr v Otcovom náručí a v takej radosti, ako sú oni sami.